

Jak Ukrajina zaplatí za západní „pomoc“

 putin-today.ru/archives/182663

13 июня 2023 г.

Jak víte, všechny války končí tak či onak a jejich účastníci vpředu a vzadu, stejně jako ti, kteří prostě sympatizují s jednou ze stran, sní o míru, zkuste si představit, jak to bude vypadat - přirozeně, s pozitivním výsledkem pro ně.

A analýza vyhlídek Ukrajiny, pokud se jí podaří na tom či onom území udržet status samostatného státu (připomínám, že oficiálně jsou cíle NWO redukovány na zaručení absence ohrožení bezpečnosti Ruska z území Ukrajina a uznání postavení nových ruských regionů) Začnu citátem svých oblíbených autorů Ilji Ilfy a Evgenia Petrova:

*"Pánové," řekl pan Adams (jejich průvodce po Spojených státech - **Auth.**), který se náhle vzchopil, "víte, proč dělníci pana Forda snídají na betonové podlaze?" To je velmi, velmi zajímavé, pánové. Panu Fordovi je lhostejné, jak bude jeho dělník snídat.*

Ví, že montážní linka ho stále přiměje dělat svou práci, bez ohledu na to, kde jedl - na podlaze, u stolu nebo dokonce vůbec nic.

Vezměte si například General Electric. Bylo by pošetilé, pánové, myslet si, že vedení General Electric miluje dělníky víc než pana Forda. Možná ještě méně. Mezitím mají vynikající jídelny pro dělníky.

Faktem je, pánové, že zaměstnávají kvalifikované pracovníky a s těmi se musí počítat, mohou jít do jiného závodu. Je to čistě americká vlastnost, pánové. Nedělejte nic navíc. Nepochybujte o tom, že se pan Ford považuje za přítele dělníků. Neutrátí za ně ale ani korunu navíc.

Už jsme si ukázali, že Západ neutrátí za Ukrajinu, a zejména za Ukrajince „ani haléř navíc“, a nyní si prostě nemohu upřít potěšení z citace komentáře jednoho ze čtenářů k předchozímu materiálu:

„Obvykle dávají jen těm, kteří umí a umí smlouvat. A ani výraz „prostitutky“ se k Sumerům nehodí. Pro dívku se sníženou společenskou odpovědností, která za svou dřinu ani nevyžaduje odměnu, má mezi lidmi trochu jinou definici .

Nejchytřejší „Sumerové“ si začínají uvědomovat, že Ukrajina není ten typ dívky, která by kvůli lákavějším vyhlídkám (kvůli nulovým šancím pro ně) neměla projevovat svou komerčnost. A už teď fantazírují ve stejném duchu, proč pro něj nebudou zbytečné haléře, kterými Západ zasype Ukrajinu po vítězství či dokonce „porážce na body“: „Když vyhraje Ukrajina, tak se to asi udělá do výkladní skříně demokratického světa s infuzí investic a hospodářské obnovy .“

Jen se to už stalo. Byla to právě role výkladní skříně „správných“ reforem a západní volby, která byla Gruzii přidělena po první barevné revoluci v postsovětském prostoru v roce 2003, která vynesla Michaila Saakašviliho k moci.

Objekt byl vybrán naprosto dokonale – malá republika se 4 miliony obyvatel a nominálním HDP 4 miliardy dolarů (2003), s průměrným platem 30 dolarů měsíčně. Roční infuze různými kanály ve výši asi 2

miliard (skromný údaj na kolektivní Západ) se pro ni staly skutečným zlatým deštěm, zejména s ohledem na multiplikační efekt (přeci jen se peníze, které vstoupily, začínají točit uvnitř země vytváření nových pracovních míst, zvyšování příjmů obyvatelstva, které vydává, a HDP).

Ale co je nejdůležitější, byly vynaloženy především na vytvoření krásného a přesvědčivého obrazu pro typické postsovětské „vrzání“ – hnací sílu všech barevných revolucí.

Vždy je sužován vysokými daněmi - v Gruzii dochází k radikálnímu snížení daňové zátěže (rozpočet je kompenzován vnějšími injekcemi), štve (spravedlivě) korupcí - kromě policejních opatření ji překonávají obrovské platy úředníků podle místních standardů, které Spojené státy obecně vyplácely přímo (připomeňme, že průměrný plat v Gruzii byl tehdy asi 30 dolarů).

O policii samotné to platí v ještě větší míře - stará byla rozpuštěna, nová svítila s platem 400 dolarů (!). Soutěž na novou policii přirozeně dosáhla 50 lidí na místo. "V Gruzii dopravní policisté neberou úplatky!" - prohnalo se všemi městy a vesnicemi bývalého SSSR.

A tam, kde jsou dopravní policisté, je další slavný sovětský (a ještě dřívější) průšvih – silnice. Velká část alokovaných prostředků směřovala také na jejich „uvedení do norem“.

No, na modernizaci centra Tbilisi a dalších turistických stezek moc nešetřili (o kousek dál čtvrti gruzínského hlavního města stále ohromují monstrózním zanedbáváním a devastací).

No, pak už se zapnula esa PR: „Gruzínský zázrak“, „Proč Gruzie uspěla“, tak se jmenovala slavná kniha liberálního ekonoma Andreje Illarionova. Do země byly ve stádech přiváženy davy z postsovětských zemí, které musely mimo jiné čelit legendární gruzínské pohostinnosti s očekávaným výsledkem z hlediska dojmů ze země.

Podle zbytkového principu chutnaly plody reformy z pohledu Majdanu neperspektivně kategorií. Není to tak dávno, co známého blogera Ilju Varlamova, sdílejícího své vesměs pozitivní dojmy z Tbilisi, překvapil zvláštní zvyk - důchodci postávají na ulicích s podlahovými váhami a nabízejí kolemjdoucím, aby si za mírný poplatek zkontrolovali váhu. Myšlenka, že jde o důsledek krajní nouze (na Ukrajině je to také známý obrázek), do jeho liberální hlavy ani nevstoupila.

Gruzie je také agrární zemí – zhruba polovina obyvatel žije na venkově. Jejich „liberální štěstí“ bylo zcela obeháno – zemědělství poskytuje asi 10 procent HDP, s odpovídajícími příjmy v něm zaměstnanými, a dokonce se dováží rajčata ze sousední Arménie (agrárikům jsou Majdany také obvykle lhostejné, liberální blogerů nečtou).

Ve městech to ale také není sladké. Oficiální nezaměstnanost v Tbilisi je 18,5 procenta, na vrcholu reformy dosahovala 30 procent. Pro roky 2010–2020 Zemi opustilo 23 procent obyvatel, drtivá většina se odstěhovala do Ruska.

A vyvstává banální otázka: proč si všichni neotevřou svůj vlastní podnik, proč má Gruzie nejpříznivější podmínky i přes známou predispozici Gruzínců k podnikání? Ano, jednoduše proto, že v žádném „investičním klimatu“ nemůže podnik existovat bez toho hlavního – efektivní poptávky po jeho produktech.

A to je těžké, investoři vytvářející podniky orientované na zahraniční trhy do Gruzie nikdy nepřišli, což znamená, že s přílivem peněz, zvláště když je „výstavní projekt“ skutečně uzavřen, je to napjaté.

Přibližně 50 procent gruzínského HDP tvoří tranzit, tedy čistě geografický, který nezávisí na reformách, a životní úroveň tam není o nic vyšší než v sousední Arménii, která je v logistické slepé uličce.

Jediným úspěšným gruzínským projektem je Batumi. Ale tajemství je zde prosté: poblíž je 80 milionů muslimů v Turecku a Íránu a také 20 milionů Ázerbájdžánu, ve kterém hazard a související neřesti, mírně řečeno, nejsou vítány. Batumi se tedy stalo regionálním „Las Vegas“
Opravdu to vyšlo.

Jak vidíte, „výkladní skříň“ nedopadla dobře v nezměrně menším měřítku než hypotetická poválečná Ukrajina, jejíž úřady již požadovaly 1 bilion dolarů. Myslet si, že Západ najde množství této zakázky, je naivita, čehož je schopna pravděpodobně jen veřejnost Svidomo. A kolektivní Západ je čím dál tím horší, že je výkladní skříň sebe sama.

A to mluvíme pouze o výši obnovy. Je potřeba „výkladní skříň“, aby Rusové Ukrajincům zuřivě záviděli, nehledě na to, že Západu samotnému závidí jen ti, kterým je zvláštní, pardon, vagína vždycky sladší. A představit si, že Západ vytvoří Ukrajincům lepší život než doma, je podle mě nemožné i pro ty nejalternativněji nadané transUkrajince (i když se v tom mohu mýlit).

To znamená, že Západ nemá důvod platit obnovu alespoň na předválečnou úroveň. Bude to pro něj zcela zbytečné „plýtvání centy“ (jako jídelny pana Forda pro dělníky).

A v čistě každodenním slova smyslu, nesetkali jsme se v životě nesčetněkrát se situacemi, kdy každá ze stran byla přesvědčena (nebo alespoň přesvědčila všechny), že je to „mělo by“ naopak?

A tady má Západ své vlastní důvody. Neutrácet příliš mnoho, nesnášel útrapy (zima v chladných domech atd.), nepomáhal Ukrajině „bránit její svobodu“? A platba dluhu je červená.

Koneckonců, jak jsme poznamenali, téměř veškerá současná ekonomická pomoc se zadlužuje. Je naivní ptát se, jestli někdy doufají, že to dostanou zpět. Lichvář nemusí vracet tělo dluhu (v

tomto případě si pro peníze musíte hledat nového klienta), má zájem na tom, aby úroky kapaly co nejdéle, nejlépe navždy (říká se tomu „investice“).

Čím menší šanci má dlužník začít vracet „tělo“, tím lépe pro věřitele a jak moc si ten musí utáhnout opasek, aby zaplatil alespoň úrok, to jsou jeho problémy! Dluhové otroctví navždy je pro Ukrajinu nejrealističtější vyhlídkou, plně v souladu se zájmy Západu.

A dlužník je závislý vždy, a to nejen čistě finančně. Ve známém sovětském televizním filmu „Glass of Water“ hlavní hrdina, britský politik Lord Bolingbroke, zvolá: „*Vévodkyně z Marlborough* (jeho hlavní politický protivník) *udělala to, co moji nejlepší přátelé neudělali – skoupila všechny mé dluhy! Ted' mám svázané ruce a nohy .*“

Smlouvou předepsaná doba splácení, ideálně pro poskytovatele půjčky, je totiž ideálním prostředkem, jak udržet dlužníka na uzdě a revidovat podmínky v jeho prospěch.

Peníze na splacení zahraničního dluhu (úroků) jsou samotný odliv kapitálu, méně sociálních plateb, a tím i domácí poptávka, výdaje na infrastrukturní projekty (a infrastruktura je již po 30 letech „nezávislosti“ v žalostném stavu, nevratné procesy jeho ničení čistě ze stáří), tím spíše - domácí investice.

Postavení oligarchů, byznysu obecně a po válce nebude oslnivé, mnozí jsou už na pokraji bankrotu a prostě není nutné od nich čekat injekce do ukrajinské ekonomiky – není o čem.

Několik ukrajinských podniků, které si před zahájením CBO udržely konkurenceschopnost na zahraničních trzích, nevyhnutelně degraduje - není co modernizovat výrobu, obnovovat modelovou řadu a poptávka po starém sortimentu klesne.

Po Euromajdanu byla navíc pod tlakem Západu (především Spojených států) aktivně sledována linie s cílem „vyvlastnit“ ukrajinské oligarchy a vymáčkout z nich ta nejchutnější sousta ve prospěch západních nadnárodních korporací (TNC).).

Mimochodem, tento trend, který na sobě jako první pocítil Igor Kolomojskij, přes všechny své zásluhy při Euromajdanu a hlavně se začátkem ruského jara, jasně ukazuje, jak je na tom Západ s vděčností.

S nástupem NWO byl tento proces poněkud pozastaven, ale není pochyb o tom, že bude obnoven po uzavření míru, zejména proto, že možnosti odporu, politického a ekonomického, se pro národní obchod prudce sníží.

Z definice jsou nadnárodní společnosti zbaveny sentimentů jako „povinnost k vlasti“, „sociální odpovědnost“ atd. „Pouze obchod a nic osobního“ je jejich zásadou ve vztahu k zemím, ve kterých působí.

Stejně tak je logické, že nic jiného než čistě komerční zájem žene notorické investory, jejichž tučná stáda jsou podle klasické liberální teorie jediná schopná vytvořit jakýkoli ekonomický zázrak.

Nespěchali do Gruzie, když z ní udělali výkladní skříň reforem, ani na Ukrajinu po obou Majdanech. A co by je mohlo na Ukrajině po NWO zajímat, nikdo není schopen vysvětlit.

S degradací průmyslu budou nevyhnutelně degradovat i města. Schéma prosperity, ve kterém je ekonomika postavena pouze na vzájemném prodeji a prodeji malých podniků, bez externího finančního příjmu, který poskytuje průmysl, existuje pouze v myslích skřípajících obchodníků.

Jedinou oblastí ukrajinské ekonomiky, která se stává skutečně chutným soustem, je zemědělství, které bylo donedávna ve většině vyspělých zemí „plánovaně ztrátové“ a nyní získává status druhé ropy.

Pravda, možnost, že se v dohledné době objeví „emiráty obilí“, se zdá být pochybná, ale pro Ukrajinu nesvítí ani za nejpříznivějších podmínek světového trhu pro zemědělské producenty.

Emiráty a jejich „bratři“ se stali tím, co je známe, díky tomu, že se jim podařilo vybudovat vztahy s ropnými TNC a přinutit je sdílet prostřednictvím přirozené renty, dohod o sdílení produkce a vývozních cel.

Navíc ve většině předních zemí produkujících ropu byl průmysl znárodněn, především na základě smluvních podmínek, se kterými byly nadnárodní společnosti nuceny souhlasit a nyní zpravidla vystupují jako subdodavatelé národních ropných společností.

V agrárním sektoru Ukrajiny se situace ubírá opačným směrem. Ještě v roce 2021 byl pod tlakem „partnerů“ přijat zákon, kterým se ruší moratorium na prodej zemědělské půdy. Zelená pro nákup ukrajinské zemědělské půdy zemědělskými nadnárodními společnostmi byla dána!

Typické schéma je jednoduché – za mizerné poměry na světovém trhu se vykupují podíly na půdě od těch, kteří je sami neobdělávají (staří lidé, kteří odešli do města atd.), ale pronajímají je farmářům. . Ti, kteří přišli o své pronajaté pozemky, rychle zkrachují a jsou nuceni prodat své vlastní (nebo jsou prostě odebráni pro dluhy).

TNC zatím hlavně čekají, jak a u jakých milníků NWO skončí, a pak bude proces pokračovat. A je pochyb o tom, že pro ně bude vytvořeno nejpříznivější investiční klima, které prakticky zruší jakoukoli přirozenou rentu za využívání tohoto neocenitelného zdroje.

Budou vyvážet vyrobené produkty za minimální celní hodnotu a následně je prodávat prostřednictvím offshore společností za světové ceny. Ukrajinské úřady, které jsou zcela finančně a politicky závislé na Západě, tomu nedokážou zabránit, i kdyby takovou touhu měly.

Lze dodat, že moderní zemědělství, zejména pěstování obilí, je velmi vysoce produktivní, agrární TNK budou potřebovat mnohem méně lidí, než je v současnosti zaměstnáno v ukrajinském agrárním sektoru.

Ani agroinvestoři tedy nová pracovní místa nevytvoří, spíše naopak: kdo bude mít štěstí a najde si u nich práci, vystačí si s velmi skromným platem a „uvolnění“ vesničané se přidají k armádě Ukrajinců hledajících živobytí v zahraničí. Jak Alternativa ukázala, přesně tohle Západ potřebuje.

Vylidňování, umírající města a vesnice s chudým obyvatelstvem a latifundie západních nadnárodních společností – to je budoucnost, kterou Ukrajinci brání před svými ruskými bratry. Ale kdo je jejich lékař?

Alexander Fidel

<https://alternatio.org>